

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 5

Blažena Imelda, zavetnica prvoobhajancev.

Imelda.

Pred dobrimi šeststo leti je živela v italijanskem mestu Bolonji deklica, ki ji je bilo ime Imelda. Njen oče je bil plemenit gospod, grof Lambertini. Imelda je bila pobožen otrok; to pa je mnogo več vredno kot bogastvo in plemstvo. Njeno največje veselje je bilo, če je smela iti v cerkev, kjer je pobožno sklenila roke in nepremično zrla na oltar. Ko so ji povedali, da prebiva v tabernaklju ljubi Jezus, bi bila najraje ostala kar naprej in naprej v cerkvi.

V Bolonji je bil samostan, kjer so živele pobožne sestre, ki so bile belo oblečene in pokrite s črnim pajčolanom. Tudi Imelda je hotela postati nunica.

»Premlada si še«, ji je dejal oče; Imelda pa je neprestano prosila: »Ljubi očka, lepo prosim, pusti me v samostan.« Končno so se starši vendarle vdali, ker so videli, da je tako volja božja.

Kdo more popisati Imeldino veselje, ko je prejela belo redovno obleko! Kadar so šle redovnice v cerkev, je šla z njimi tudi mala nunica, kateri ni bila molitev nikdar predolga. Sredi noči je vstala in šla z redovnicami vred k molitvi; nikdar ni ostala v posteljici, pa naj je bilo še tako mraz. Uživala je najpreprostejšo hrano. Če je prejela kdaj jabolko, ga je darovala ubogemu otroku.

Kadar je bila navzoča pri sv. maši, je neprestano upirala svoj pogled na oltar; pri povzdigovanju pa ji je žarel obraz v nadzemski luči.

Toda pri vsem tem je krvavelo Imeldino srce v veliki bolečini, kadarkoli je gledala, kako pristopajo sestre k obhajilni mizi. Tako nepopisno rada bi prejela Gospoda v svojo dušo.

»Mati, kdaj bom smela iti k svetemu obhajilu?« tako je neštetokrat nadlegovala samostansko predstojnico.

»Premlada si še,« ji je odgovarjala dobra redovnica in jo skušala potolažiti.

Vse drugače pa je mislil Jezus, ki je dejal nekoč svojim apostolom: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni.«

Ker ni mogla priti Imelda k njemu, je prišel on k njej.

Nekega dne je klečala naša belo oblečena nunica v klopi, ko je hotel duhovnik obhajati ostale redovnice. Vzel je v levoico zlat kelih, v desnico pa je držal sv. hostijo in strežnik je zvonil. Imelda se je trkala na prsi in je molila: »Ljubi Jezus, pridi vendar k meni!«

Tedaj je odplavala sv. hostija iz duhovnikove roke proti sveti deklici in je obvisela pred njenim obrazom. Imelda je videla angelski kruh pred seboj, pa si ni upala odpreti svojih ustnic. Trepetaje je pristopil duhovnik, previdno je prijel plavajočo hostijo in obhajal z njo presrečno malo redovnico.

Imelda je sprejela v svoje srce ljubega Zveličarja in njen obrazek je zagorel kot čudežna roža. »Jezus, tebi živim! Jezus, tebi umrjem! Jezus, tvoja sem živa in mrtva!« tako je šepetala Imelda, vsa potopljena v nadzemsko blaženost. Tedaj pa je postal naekrat njen rožnati obrazek bel kot lilija in dekletce se je zgrudilo na klečalnik.

Sestre so prestrašene prihitele in dvignile drobno nunico, pa kmalu tudi s strahom doznale, da je njeno pobožno srce nehalo biti. Dobri Zveličar je vzel Imeldo takoj po prvem sv. obhajilu k sebi v nebesa.

Imelda pa je postala zaščitnica prvoobhajancev.

*

Poznam te in dobro vem, da si tudi ti želiš umreti z detinsko-nedolžnim srcem. Toda življenje ti bo prineslo veliko trpljenja in greha. Toda, otrok moj, le potolaži se! Trpljenje in greh se te ne bosta dotaknila, če boš prejemal sv. obhajilo vedno tako dobro pripravljen, kot si prejel prvo. Kot prvo naj bodo vsa tvoja obhajila!

Če boš pa letos prejel prvič Zveličarja v svoje srce, si vzemi bl. Imeldo za zgled. Veseli se, kar le moreš, tega edino lepega dneva, ko se bo zate nebo odprlo in bo nebeški Kralj stopil v tvojo dušo. Lepo se pripravljaj na ta veličastni praznik, ne samo s tem, da se pridno učiš, ampak tudi s tem, da lepó živiš. To je najboljša in najlepša priprava.

Prvoobhajanci!

Prav vsak dan zjutraj in zvečer zmolite tole lepo molitvico k vaši zavetnici:

»Ljubezniva blažena Imelda! Prvoobhajanec sem in bi tako rad vredno prejel mojega Jezusa, ki ga tako neizrečeno ljubim. Toda slab sem. Pomagaj mi, ti dobra zavetnica prvoobhajancev, s svojo mogočno priprošnjo pri Jezusu, da bom v resnici lepó in dobro prejel prvo sv. obhajilo in da bom srečen in svet ostal do zadnjega obhajila mojega življenja. Amen.«

Kako moli urednik?

Urednik »Lučke« moli vsak dan za prvoobhajančke tole molitev:

»Blažena Imelda! Priteci zdaj doli z nebes in zleti v vsako hišo, kjer prebiva otrok, ki se pripravlja na prvo sv. obhajilo. Dobro si oglej vsakega otroka, varuj ga, pomagaj mu, da bo zares vredno prejel prvokrat ljubega Zveličarja v srce. Imelda! Izprosi pri božjem tronu vsem prvoobhajančkom milost, da bodo z velikim hrepenenjem pričakovali ta sveti dan in da bodo takrat v resnici srečni. Toda od sreče nikakor ne smejo umreti, kot ti, ampak izprosi jim moči, da bodo šli junaško skozi življenje do poslednjega sv. obhajila. Amen.«

Bralci »Lučke«! Tudi vi molite za prvoobhajance. Cel majnik zmolite vsak dan zanje eno Zdravo Marijo, da bi prvoobhajanci čisti in srečni prejeli božjega Odrešenika v svoje srce, pa tudi, da bi čisti in srečni ostali vse življenje. Nikar ne pozabite na to molitev noben dan!

Srečni bratci in sestrice!

Srečni bratci in sestrice!
K vam nebo se je sklonilo
in vam najtoplejšo željo
danes izpolnilo.

Kralj nebes in zemlje
z ljubeznijo pri vas počiva
in vam bogastvo
svojih milosti razkriva.

Zahvalne pesmi pojte!
Bodite na vso moč veseli
vi, ki ste danes prvič
Boga v srce prejeli.

Tarzicij.

Bilo je v tistih časih, ko so hudobni poganski cesarji kristjane preganjali, jih lovili in zapirali. Zgodilo se je, da je bilo nekoč zelo mnogo kristjanov v ječah. Naslednje jutro bi morali umreti mučeniške smrti. Imeli pa so veliko hrepenenje, prejeti poslednje sv. obhajilo. Toda — kdo naj jim prinese nebeški kruh? Odrasli kristjani tega niso mogli storiti, ker bi se tako izdali in padli poganom v roke.

Vse to je zvedel mali trinajstletni deček Tarzicij. Ves navdušen je šel v katakombe, pokleknil pred škofa ter ga prosil, če sme nesti sv. obhajilo v ječo. Škof je zavil presveto evharistično Skrivnost v belo tenčico in jo izročil Tarziciju. Presrečni otrok je položil dragoceni zaklad na svoje srce in je odšel proti ječi — čisto tiho — ves potopljen v največjo blaženost.

Tarzicij je dospel kmalu na trg, kjer so se igrali poganski dečki. Prav takrat je zaklical njihov vodnik: »Za našo igro manjka zdaj le še eden.« — »Glej, tu prihaja Tarzicij,« je vzkliknil drugi in dostavil: »Tarzicij, pridi in igraj se z nami!«

Tarzicij pa je hotel oditi prav hitro mimo in je pritiskal angelski kruh na svoje prsi. Dečki so zapazili, da Tarzicij nekaj skriva pod haljico in so stekli za njim. Pretepli so ga tako hudo, da se je zgrudil kot mrtev na tla. Z ročicami je držal prt, v katerega je bilo zavito presveto Telo, krčevito ga je pritiskal na svoje prsi in ni mislil na nič drugega, kot samo na to, kako bi obvaroval največjo skrivnost pred oskrunitvijo.

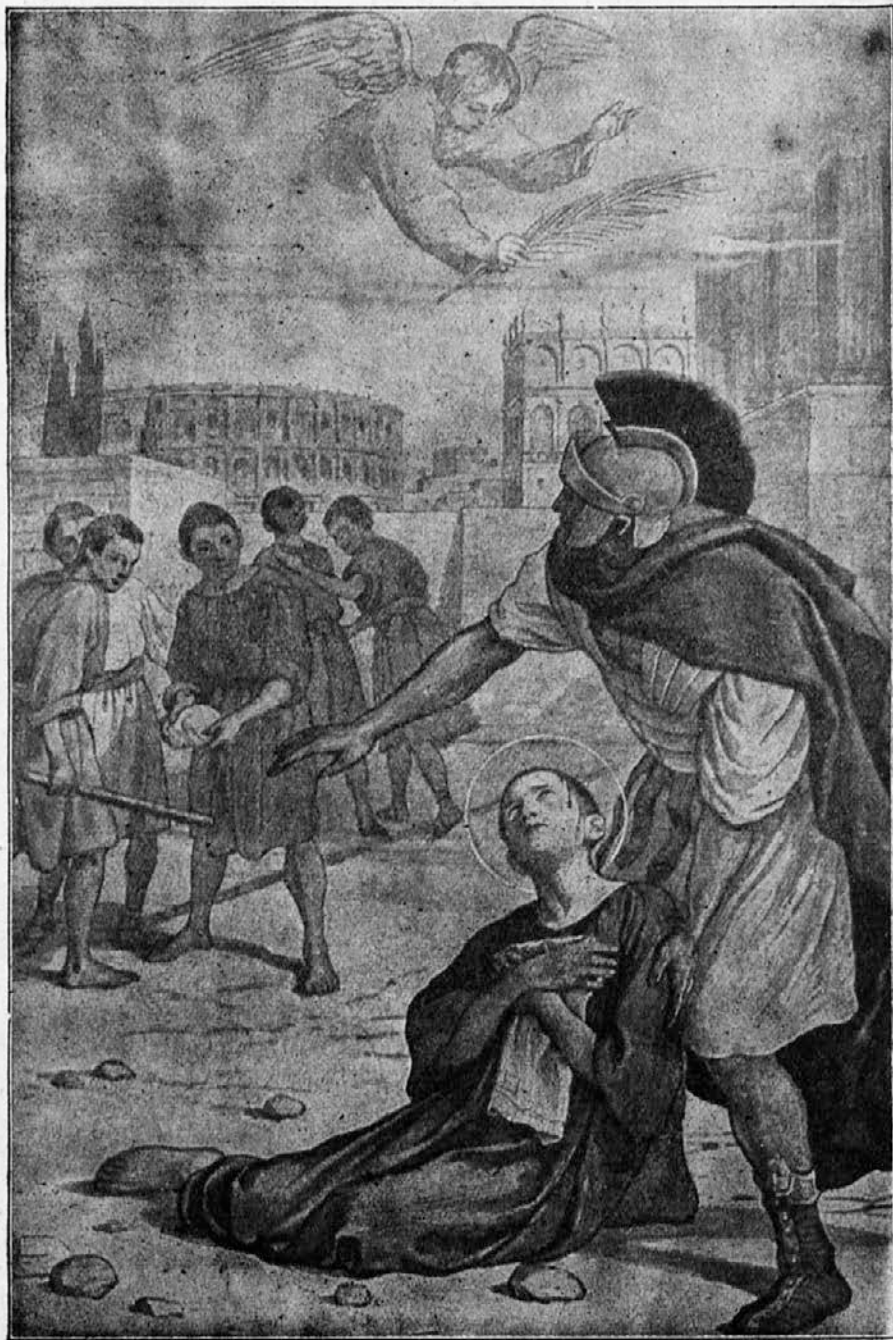
Surovo so kričali dečki: »Pokaži nam, kaj nosiš na prsih!«

Odločno jim je odgovarjal mladi junak: »Ne smem in ne morem!« In z besedico »Jezus« na ustnih je izdihnil.

Še mrtvemu niso mogli morilci razlekniti prstov.

Neki krščanski vojak je razgnal zlobne dečke, pobral malega mučenca in ga odnesel v katakombe, kjer mu je šele škof mogel vzeti s prsi v belo tenčico zaviti najsvetejši Zakrament.

Moji ljubi prvoobhajanci! Jezus bo prišel v kratkem v vaše srce. Za vse na svetu ne pustite, da bi vam kdo Jezusa kdaj iz srca vzel. Edini smrtni greh vam more to storiti. Zato naj bo danes vaš najtrdnjši sklep: »Ljubi Jezus, od zdaj naprej ne bom storil nobenega smrtnega greha več!«

Moja Mati.

Majniška Kraljica, Mati moja,
visoki moj zaklad,
Iz celega srca te ljubim,
imam te prav v resnici rad.

Ti Zarja zlata moje duše
in biser angelske modrosti
za šibko me ročico vodi!
Postani zvezda mi mladosti.

Marija, moj prevzvišeni zaklad!
Oltarček v srcu sem napravil
in tebe, Mati, vanj postavil.
Kako imam te srčno rad!

Devet milijonov ruskih sirot.

Oj ljubo doma, kdor ga ima! Kako hudo je, kadar komu ljubljenejši starši umro! Kolikokrat morajo iti otroci, ko so jim starši šli v prerani grob, zdoma, po svetu iskat službe. Pa naj jim bo potem pri tujih ljudeh še tako dobro, še tako lepo in prijetno, mamice drage le ni, le ni . . .

V Rusiji je že devet milijonov otrok sirot, pravih sirot! Kako naj vam popišem in povem, koliko je to: devet milijonov sirot. Na Slovenskem je en milijon ljudi. Kako nekaj strašnega bi bilo, če bi po širni slovenski domovini bili vsi same sirote. Pa da bi jih bilo še devetkrat toliko, in to samih otrok, o groza in gorje! In v Rusiji je resnično toliko otrok — sirot.

A kako je vendar kaj takega mogoče? Ali so vsem tem devetim milijonom ubožčkov starši pomrli? Da, več kot polovici teh otrok so roditelji od gladu in bolezni že pomrli, drugim pa še žive, toda ti starši so tako bedni, da za svoje otroke ne morejo skrbeti. Še več je pa takih staršev, tako krutih in tako brez srca, da svojih otrok sploh nočejo poznati in se zanje brigati ne marajo.

Pa mi boste rekli: Res, grozno! A vsi ljudje na Ruskem vendar niso hudobni? Gotovo se te sirote komu smilijo, gotovo so tudi na Ruskem kaka dobrodela, podporna društva? Res, mnogi dobri ljudje bi tem siromaščkom srčno radi pomagali, toda ne smejo; kajti vsa dobrodela, podporna društva so v Rusiji po zakonu strogo prepovedana. Pa kje potem ti ubožčki stanujejo? Ali morda v kakih ubožnih državnih zavodih? Ne; zakaj takih zavodov je zelo malo. Ruske sirote so doma pod milim nebom, na cesti, na ulici, v kletih, v skednjih in v železniških vozovih, pod mostovi, v kanalih in v javnih straniščih.

Kdo med vami bi hotel biti tukaj doma? In če bi to prenesel, prenesel poleti, toda kaj pa v strašni ruski zimi? Kje spe te sirote takrat? Nekateri se zateko v zimi v tako zvane »otroške kolonije«, državne barake; a prav malo jih je, in še hudo, hudo je tam. Večina sirot se pa mora kakor poleti tako pozimi potikati in klatiti po cesti. Ko pa pride ledena noč, kam tedaj? Skušajo se skriti, a kam, ko je povsod mraz in burja. Če se more, se zateče sirotek v tako zvano »Nočno zatočišče«, toda plačati mora. Ves dan je tekal, prezebal, prosil, ali zaslužil, sedaj pa mora dati za prenočišče, in še kašno? Čujte!

Neki pisatelj (Levitan) »Nočno zatočišče« takole popisuje: »Prvo, kar vam pade v oči, je nesnaga, smrad in tepež kvar-topircev. — V nočno zatočišče otrok smejo namreč tudi pravi, pravcati potepuhi. — Le za hip se ozrite v stranišče in v skupno spalnico za deset kopejk! Med njima ni stene, nič razlike. Ondi pri stranišču vidite kup živih, gnijočih mrličev, ki širijo neznosen smrad. Tukaj, glejte, tla, polna pljunkov! Na njih leži, tu onemogli starec, tam bedni otrok, ves bolan. Ondi zopet vidite, kako vstaja nekdo in svojemu sosedu, ki mirno spi, čevelj sezuva in krade. Zopet drugi hiti v stranišče in po drugih hodi. Tretji zopet slači srajco in stresa na tovariše nadležno golazen...«

Postoj mali bralec in bralka, postoj malce in pomisli! Tako čedna je tvoja spalnica, tako prijetna tvoja posteljica in tako topla odeja! In nad tabo še mamin smehljaj, mamin blagoslov — in v miru božjem zasnivaš. O kako zapuščen, nesrečen je pa ruski otrok! V toliko nesnago mora leči, celo deset kopejk (1—2 Din) mora plačati zanjo; vso noč nima pokoja: uši, kvantanje zlobnih potepuhov, potem pa zjutraj... Zjutraj? Mamica te zbudi, mamica dostikrat umiva, češe in oblači; tudi kava se že na mizi navadno sladko kadi — o, kako morete vendar biti tolikokrat čemerni, zadirčni, materi tako malo hvaležni in z jutranjo molitvijo tako počasni in se obotavljajoči, ne tako, nikar tako! Pomislite, kako pa vstane ruski ubožec!? Surovo ga sune, otroka, v prsi potepuh, ali v lice vščipne, ali za lase dvigne, da revček zajoe — a kaj je potepuhu za jok... Potem se otrok hoče obleči, a glej, temu so ponoči zginili ovoji, v katere je imel čez dan noge ovite, onemu izginila kapa, tretjemu je odtrgal nekdo pol vreče, ki jo je nosil namesto suknjiča itd. Sploh si niti predstavljati ne moremo, kako bedno so ruske sirote oblečene.

Vi si mislite, škorenjčki so najbrž nekoliko že ponošeni in se ne svetijo več tako; potem obleka, nova sicer ni in polikana, a vendar dostojna. O kako se motite, če tako sodite! Obleka ruskih sirot v delavnik in praznik so prave cape in cunje. Perila pa ruski ubožec skoro da ne pozna, marveč mora to žakljevino nositi kar na goli koži. Tudi o kaki obutvi govoriti ne moremo. Raztrgan, zamazan, lačen je legel sirotek spat, tak in še slabši tudi vstane, če sploh vstane; kajti do polovice teh otrok je težko bolnih (tifus, jetika, kolera) in mnoge reši ponoči nove jutranje bede bridka smrt.

»Zdaj je ura že osem. Vse sirote morajo nočno zavetišče zapustiti. Zima je zunaj, mraz in burja, da gre do kosti. Tam

na dvorišču stoji deček, ki so mu ukradli plašček, da je sedaj skoraj nag. Ena noga mu tiči v nekovi stari coklji, drugo pa si zavija v kučmo, kajti iz te druge mu curlja kri. Kakor mravlje se razprše te žalostne postave po mestu... « Ko bi bila kje v mestu kaka javna dobrotna hiša, ki bi tem revčkom vsaj požirek gorke kave ali čaja za zajtrk ponudila! Pa je ni. Ruski ubožec ne pozna ne zajtrka, ne kosila, ne večerje. Nihče se ne briga zanj. Če hoče živeti, mora skrbeti sam. Trume otrok romajo od hiše do hiše, od trgovine do trgovine in prosijo darov. A ker jih je tako mnogo, dobe komaj toliko, da ostanejo pri življenju. Včasih pa tudi po en ali dva dni nič ne dobe. Kaj pa tedaj? Tisti, ki so zlobni in zviti, tisti tedaj kradejo, drugi, slabotnejši, pa iščejo in pobirajo odpadke, take, ki bi jih pri nas ne povohal niti pes.

Strahotna je podoba teh ruskih otrok. Pisatelji, pri katerih sem te reči bral, pravijo, da niti črtice neresnice ni v tej prežalostni podobi.

Fr. Metod Turnšek O. Cist.

Ljubi moji Lučkarji!
Ljube moje Lučkarice!

Ali ste vsi natančno prebrali gornji članek »Devet milijonov ruskih sirot«? Pomislite malo, kaj ko bi doletelo to strašno gorje vas. Pač bi jokali in milo prosili: »Pomagajte, pomagajte!« Pray tako milo pa prosijo sirote v daljni Rusiji in kličejo v solzah: »Sestrice, brateci, usmilite se, pomagajte! Molite za nas! Postanite naši mali apostoli! Rešite nas tolikšnega gorja!«

Lučkarji! Lučkarice! Majnik je zadnji mesec, ki smo ga določili v »Jezusovih dnevih« za Rusijo. Potrudite se zdaj na

vso moč. Priporočajte ta mesec uboge ruske otroke majniški Kraljici. Šmarnično pobožnost celega meseca darujte zanje, da boste ob koncu majnika lahko napisali vrh lističa »Jezusovih dni« besede: »Za Rusijo sem se udeležil šmarnične pobožnosti ves mesec«.

Če je morda še kdo izmed vas, ki do danes ni izpolnjeval »Jezusovih dni«, naj se vsaj zdaj loti tega dela z vso vnemo, da boste pri slovesnosti meseca junija res prav vsi zastopani, ko bomo vaše lističe darovali božjemu Sreču in nato vsa dobra dela opravljena za Rusijo poslali sv. očetu v Rim kot dar za njegovo desetletnico, odkar je postal papež.

Mamica moja, ali že veš?

Mamica moja, ali že veš,
ali že slutiš, zakaj sem vesela?
Nikdar drugače me slišati ni —
a danes bi vriskala, pela.

Mamica moja, ali že veš:
srčece moje je danes oltar!
K njemu prišel je
in v njem zdaj kraljuje božji Vladar.

Mamica moja, ali že veš,
kaj Jezusu dobremu sem obljubila?
Dušo nedolžno in čisto srce
vedno bom zanj ohranila.

»Lučkarica.«

Naredi prvoobhajančku veselje!

Kupi mu krasno knjižico „Otroške igrice“ II. zv., ki ga bo vedno spominjala njegovega najlepšega dneva v življenju. Stane komaj 2 Din. Dobiš jo lahko pri upravi „Lučke“, Ljubljana, Marijin trg 4, ali pa pri upravi „Glasnika presv. Srca“, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9. — Požuri se, ker knjižic je le malo še v zalogi! Kdor jih kupi ali razpeča 10, dobi 1 povrh.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Drago se usede k mizi, vzame peresnik in čaka. Teta pa mu narekuje takole:

»Gospod in dragi prijatelj! Nekaj prihrankov bi rada naložila v hranilnico. Žal je vsota zelo majhna, kajti z nečakom imam grozne stroške. Ker pa si v vseh rečeh pritrgujem, sem vendar malenkost mogla dajati na stran. Sporočite mi, kako naj Vam denar pošljem, ker po pošti je predrago. Pošiljam Vam prijateljske pozdrave. Celestina Mišmaška.«

Teta vzame pismo v roke in ga podpiše. Preden ga zgane in vloži v ovoj, ga pa vendar še enkrat prebere. Drago jo pazljivo ogleduje in se mu kar samo smeje, ko vidi, da Mišmaška od branja zardi kot kuhan rak in iz oči ji zabliška jeza.

»Potepuh!« krikne na ves glas.

»Pa zakaj vendar, teta?« se nedolžno čudi Drago.

Mišmaška: »Kaj, zločinec! Ti se drzneš prevračati moje besede? In upaš si celo še enkrat ponavljati nesramno laž, ki si jo izrekel davi?!«

Drago: »Teta, zapisal sem čisto resnico.«

Mišmaška: »Resnico! Čakaj, lump, takoj ti pokažem tvojo resnico!«

Mišmaška skoči po palico.

Kaj pa je Drago takega napisal? Tole:

»Gospod in dragi prijatelj! Veliko denarja imam in bi ga rada naložila v hranilnico. Lahko sem si veliko prihranila, ker me moj nečak Drago skoraj nič ne stane. Pritrgujem mu v vseh rečeh, zato lahko denem na stran skoraj vse obresti od tistih petdeset tisoč dinarjev, ki mi jih je njegov oče pred svojo smrtjo dal shraniti za svojega sina.« Itd.

Mišmaška se spomni na lepenko, ki jo je zjutraj odkrila v hlačah svojega nečaka, zato mu zdaj urno odpne gumbe, da bi mu slekla hlače. Že dvigne palico, da bi začela svoje rabeljsko delo, tedaj pa zagleda oba vraga, ki ji grozita z rogovi in kažeta jezike! Isti hip tudi zapazi dim, ki se pokadi okoli Dragota in nje, in smrpad po žveplu ji zapre sapo. Roke se ji pobesijo kakor mrliču, oči grozno izbulijo, lasje

stopijo pokonci in za trenutek obstane kot okamenela Lotova žena. Tedaj pa grozno krikne, ali še bolje rečeno: zarjove in trešči po tleh kakor je dolga in široka. Njen strašni krik je priklical Metko, ki prihiti strmet nad prečudnim prizorom: Mišmaška leži zleknjena na tleh in v roki stiska palico, ki je ž njo hotela naklestiti ubogega Dragota. Ta pa se s hrbtom proti vratom sklanja nad teto, da bi ji pomagal na noge. Mišmaška pa vselej, kadar se je Drago dotakne, znova zakriči in se prevali dalje. Drago tišči za njo, da bi ji pomagal, ona se trklja dalje, da bi mu ušla.

Metka končno stopi do Mišmaške in šepne Dragotu na uho: »Pobriši jo in izgini! Bom že jaz uredila.«

Drago si tega ne da dvakrat reči, ampak dene brž škaflico vžigalic na peč. Posrečilo se mu je namreč med tetino operacijo prižgati kar šest žveplenk naenkrat, da se je pokadilo in zasmrdelo po žveplu, teto pa še bolj prestrašilo. Nato pograbi z obema rokama hlače, si jih mimogrede zapne in izgine.

»Kaj pa se je vendar zgodilo, gospa?« hinavsko-žalostno zavrešči Metka, ki je seveda dobro vedela, kaj ves hrušč pomeni in je komaj zadrževala smeh. »Sami ste bili. Jaz sem pa mislila, da je Drago pri vas.«

Mišmaška: »Spodi ga! Spodi ga! Obseden je! Sodnik je imel prav. Ne sme se me dotakniti! Spodi ga, ti pravim!«

Metka: »Gospa se motite, Drago ni ničesar zakrivil. Saj ga ni tu. Pa tudi prej ga ni bilo!«

Mišmaška: »Pa je tukaj! Vem, da je! So ga pa že zopet vile skrile. Poišči ga in spodi!«

Metka: »Moj Bog, gospa! Saj me boste od strahu iz kože spravili! Ne Dragota ne vil ni nikjer videti!«

Mišmaška: »Pa je! Pa je! In vraga ima v hlačah! Kar dva vraga!«

Metka: »O, gospa, vragi niso tako neumni, da bi hoteli stanovati v tako slabem kvartirju! Hlače ubogega Dragota so tako stare in oguljene in strgane, da bi lahko ven padli!«

Mišmaška: »Če ti pa rečem, da sem jih na lastne oči videla! Saj nisem slepa! Nastavila sta mi roge in mi pokazala jezik! Drago je bil pa ves v ognju in dimu!«

Metka: »A, zato torej tako čudno smrdi v vaši sobi!«

Mišmaška: »Zato, kajpada. Žveplo smrdi, ki vilam in vragu posebno zelo ugaja.«

Metka: »Joj! Moj Bog! Torej bo le res, kar gospa pravite! A kje je Drago?«

Mišmaška: »Gotovo so ga vile odnesle! Naj ga le, saj ga ni škoda! Samo da ga ne bi zopet izpustile!«

Metka: »Joj, gospa! To je vendar grozno! Ubogi fant! Pomislite: pri vilah! V kakšno slabo družbo je padel. Bog ve, koliko slabih reči se lahko pri njih nauči!... Toda, zdi se mi, da ga slišim hoditi po kuhinji! Grem pogledat.«

Še preden jo je Mišmaška mogla ustaviti, je Metka stekla v kuhinjo in Dragotu povedala, kaj sta z gospo govorili. Nato pa mu zabiča, naj svojo vlogo dobro igra in naj ji nikar ne ugovarja, ko bo Mišmaška zatrjevala, da v njegovih hlačah ni ne vil ne vragov. Potem pa prime Dragota za roko in ga pelje gor. Mišmaška od groze zavpije.

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Predragi prijatelji!

Zaradi tega, ker ste storili že tako mnogo dobrega za ubogo Rusijo, sem Vaše uganke znova žrebal. Knjigo »Sveti Alojzije ali pa »Sveti Stanislav« dobe sledeči: Melita Soklič (Bled), Podbregar Angela (Vransko), Jošt Bisaro in Janez Kelih (Ferlach), Manica Šegula (Maribor), Bernard Strauss (Keutschach), Omejc Zofija (Tržič), Sobočan Marta (Cezanjevi), Franci Kocutar (Škofljica), Zupančič Pavel (Tabor), Vl. Kenda, Danica Lobe in Stefka Novak (Ljubljana), Irma Čop (Šmihel), Auer Anton (Ljubljana), Pogačar Fr. (Repnje), Tilka Dover (Ljubljana). — Knjižico »Duhovniški poklic« in lepo sličico dobe: Potisk Mihael (Studenice), Šmit Ivan (Ribno), Baje Rado (Sevnica), Arko Ivan (Sodražica), Brinovec Polda (Trbovlje), Elikan Alojzij (Rudnik), Sedej Anton (Dobrova), Žonta Ivana (Idria), Prestor Jerica in Ajdovec Marija (Šenčur), Klinar Avguštin (Št. Vid), Marijan in Sonja Šifrer (Kočevje), Šercer Valter (Kočevje), Hozjan Štefan (Vel. Polana).

Vsi, ki ste iz Ljubljane, pridite nagrado iskat na frančiškansko porto, drugim jo bomo pa poslali.

Vsem mojim prijateljem, ki so mi pisali.

Trdni namen imam na vsa važnejša pisma odgovoriti ali jih priobčiti. V tej številki pa mi prede za prostor tako trda, da sem zaenkrat svojo namero glede odgovorov moral odložiti. — Bratec moji in moje sestrice, lepo Vas prosim, da malo potrpite z menoj! Prepričani bodite, da prejmem vsako pismo, ki mi ga pišete, z velikim veseljem in da ga natančno prečitam. Posebno me seveda veseli, kadar mi pišete, kako se trudite, da bi Jezusa vedno bolj ljubili, kako ga radi prejimate v sv. obhajilu, kako molite za ubogo Rusijo, za sv. očeta in tudi zame — siromaka. Molitve sem zelo, zelo potreben in Vašim molitvam zato prav topla priporočam »Lučko« in sebe. Vaš Urednik.

Dragi gospod!

Ruski otroci trpijo. Brezbožniki jih preganjajo in jim ne pustijo častiti ljubega Jezusa. Zato jim moramo pomagati s svojimi molitvami in žrtvami. Jaz hodim vsak dan k sv. maši in k sv. obhajilu, obiskujem Jezusa v tabernaklju in to darujem vse za ruske otroke. Vsak večer molim rožni venec za ruske otroke. Tudi Jezusove dneve natančno izpolnujem, vse iz ljubezni do Jezusa in ubogih ruskih otročičev. Upam, da se ljubi Jezus ozre na moje žrtve in dobra dela ter me usliši in pomaga Rusiji in našim bratcem in sestricam, ruskim otrokom.

Srčno Vas pozdravlja in roko poljublja Vaš vdani

Hozjan Štefan, ministrant, Vel. Polana, Slov. Krajina.

Odgovor: Ko bi vsi otroci tako vneto delali za ubogo Rusijo, bi bila zdaj čisto gotovo zopet v Kristusovi oblasti.

Prečastiti gospod urednik!

Ker čitam v »Lučki«, kako Vam dopisujejo mnogi Vaši naročniki »Lučke«, sem se tudi jaz odločil, da Vam razložim svoje veselje do omenjenega lističa. Prečitam ga takoj, ko ga prinesem iz šole domov. Zelo me veseli, ker ga tudi stariši pohvalijo in mi svetujejo, da moram vsak dan vestno izpolniti vse okence Jezusovih dni. Seveda z ničlami niso zadovoljni. Lagati bi bilo pa še bolj grdo. Tukaj Vam prilagam izpolnjene Jezusove dneve in obetam, da bom v prihodnje napravil več križev. Vljudno prosim odgovora, kako ste z menoj zadovoljni. Pri-srčno Vas pozdravlja

Mrzel Viktor, 5 razr., Sv. Križ pri Litiji.

Odgovor: Kar vesel sem te. Če boš pri izpolnjevanju »Jezu-sovih dni« vedno tako goreč, boš šel prav hitro navzgor do vedno večje svetosti.

Predraga »Lučka z neba«!

Najlepše se Ti zahvaljujem za krasno darilo. Ko sem zvedela, da sem izžrebana za prvo nagrado, tega kar verjeti nisem mogla. Joj, kakšno veselje sem imela, ko je darilce prišlo. V vse druge razrede sem ga nesla pokazat in vsi so se kar čudili tako lepemu tabernakeljku. Še enkrat se Ti lepo zahvaljuje in Te pristrčno pozdravlja

Vera Klajnšek.

Častiti gospod urednik!

Prosim Vas v imenu vseh Antonjevških lučkaric, da priobčite tole pe-senco v spomin umrle prijateljice Micike Bratkovič:

Moji rajni prijateljici.

Draga, pridna si nam bila,
zato se smrt je pri tebi oglasila.
Ko ob krsti so peli ti slovo,
se zarosilo marsikomu je oko.

Težko bilo nam je zapustiti
lepo belo rakvico,
a grobar te je zakopal
za večno v črno jamico.

Oh kak težko bilo je slovo,
ko smo spustili krsto v jamico.
Le mamici bilo najbolj je bridko,
ki gledali so milo za drago hčerko.

Kadar bo trobenta pela,
bomo z groba vstali vsi.
Ti boš mamico objela,
v raju večne radosti.

Marija Dokl, učenka V. razreda, Sv. Anton v Slov. goricah.

Prečastiti gospod pater!

Dovolite mi, da tudi jaz Vam nekoliko besed pišem. Hočem Vam povedati, kako mi je Marija pomagala srečno prestati operacijo. Zvečer, preden je prišel rešilni avto po mene, mi je mama dala čudodelno svetinjo, ker je vedela, da imam veliko zaupanje v Marijo. Ko so mi roke in oči zavezali, sem se še enkrat priporočil Mariji, da bi ostal pri življenju.

Ko sem se zbudil, sem se Mariji lepo zahvalil, da me je ohranila pri življenju. Izkazalo se je tudi, da me Marija rada ima, ker mene ni nič bolelo, druge pa, ki so bili tudi operirani, jih je tako zelo bolelo, da so mnogokrat stokali in vpili od bolečin.

Vam gospod voditelj in vsem križarjem se tudi zahvaljujem za molitve, ki ste jih zame opravili in obljubim Vam, da bom sedaj molil za Vas, za vse križarje in za vse druge dobrotnike.

Pogljajen Radko, dijak, Ljubljana.

Prečastiti gospod urednik!

Danes Vam pišem prvič. Ko sem čitala v prejšnjih »Lučkah« pisemca otrok, sem videla, kako lepo Vam pišejo. Sklenila sem, da Vam tudi jaz pišem.

Zelo se veselim »Lučke« in jo tudi prav rada berem. Vedno jo preberem do zadnje vrstice. Posebno mi je všeč povest o »Neugnanem Dragotu«.

Čitala sem tudi, kako lepo je bilo pri slovesnosti, ko so darovali otroci »Jezusove dneve« božjemu Detetu.

Povem Vam pa tudi prav na uho, da nisem vestno izpolnjevala »Jezusovih dni«. Zato mi je pa tudi sedaj zelo žal. Trdno sklenem, da jih bom od zdaj naprej vedno in vestno izpolnjevala. Tudi moji listi morajo biti pri prihodnji slovesnosti, tako sem sklenila. V tretji številki »Lučke«, mi je bila najprijetnejša uganka. Pisali ste, ako ste nam jo zadosti zasolili. Meni se zdi, da še premalo. No, saj jaz sem jo že rešila takoj prvi dan, ko sem jo dobila. Samo tega ne vem, če sem jo prav.

Večkrat grem tudi jaz obiskat Jezusa in molim za rešitev Rusije in za uboge ruske otročiče. Tudi doma smo molili v ta namen.

Vas prisrčno pozdravlja vdana

Malči Pižent, učenka V. razreda osnovne šole v Kranju.

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.